

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΣΠΙΣΗ ΓΑΜΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΑΤΟΜΩΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΦΥΛΟΥ¹

Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος

Θέλω πολὺ νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω, Μακαριώτατε, γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη νὰ παρουσιάσω ἐνώπιον τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν ἀδελφῶν, ποὺ συγκροτοῦν τὸ ἱερὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μάλιστα μέσα στὴν ἰδιαίτερος φορτισμένη ἀτμόσφαιρα τῶν ἡμερῶν, κάποιες σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸ πολυσυζητημένο θέμα τῆς προαγγελθείσης ψήφισης τοῦ νόμου, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ θεσπίζει γάμο μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου στὴ χώρα μας. Νὰ ἔχω τὴν εὐχή Σας.

Θεωρῶ πὼς δὲν ὑπάρχουν πολλὰ περιθώρια νὰ πῶ πράγματα ποὺ μέχρι σήμερα δὲν ἀκούσθηκαν. Τὸ ὑπ' ἀριθ., 6315/286/18.12.2023 Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ τῶν θέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸν γάμον καὶ τὴν υἰοθεσίαν ὑπὸ ὁμοφύλων ζευγαριῶν», ἢ Ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, τοποθετήσεις πλειάδος ἀδελφῶν ἀρχιερέων εἴτε μέσω Ἐγκυκλίων, δηλώσεων καὶ δημοσιεύσεων εἴτε καὶ μέσω συνεντεύξεων, ὅπως καὶ παρεμβάσεις ἐγκρίτων νομικῶν, πιστεύω πὼς ἔχουν ἐξαντλήσει τὸ θέμα. Εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας.

Παρὰ ταῦτα θὰ προσπαθῆσω νὰ κάνω μία σύνοψη τῶν παραπάνω, μία ἐκτίμηση τῆς ὅλης καταστάσεως καὶ τοῦ σχετικοῦ προβληματισμοῦ ἀπὸ βιοηθικῆς, ἐπιστημονικῆς, κοινωνικο-ψυχολογικῆς καὶ πολιτικῆς πλευρᾶς, χωρὶς νὰ ἐπαναλάβω γνωστὲς σὲ ὅλους μας θεολογικὲς ἀναλύσεις, ἀφήνοντας δὲ γιὰ τὴ συζήτηση τίς προτάσεις γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ὅλης καταστάσεως ἀπὸ πλευρᾶς τῆς Ἐκκλησίας μας.

¹ Ὁμιλία στὴν Ἑκτακτὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 23 Ἰανουαρίου 2024.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Οί συζητήσεις περι τοῦ φύλου ὄλο καὶ περισσότερο ἐμφανίζονται στὴν καθημερινότητα, μὲ ἕναν πρωτοφανῆ στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου τρόπο. Ὅροι καινοφανεῖς, ὅπως ἐπιλογή φύλου, ἐπαναπροσδιορισμός, προσανατολισμός, ρευστότητα καὶ ταυτότητα τοῦ φύλου, ἀλλὰ καὶ συναφῆ, ὅπως ἔμφυλες ταυτότητες, διαφυλικότητα, διεμφυλικότητα, ὁμοφοβικότητα, μὲ ἀνάλογα παράγωγά τους², παρουσιάζονται στὰ δημοσιεύματα, στὶς συζητήσεις, στὶς πολιτικὲς ἀντιπαραθέσεις, καὶ ὄχι μόνον σὲ θεωρητικὸ ἐπίπεδο ἀλλὰ καὶ σὲ πρακτικὸ. Ὅλη αὐτὴ ἡ θεματολογία δὲν ἀφορᾷ κάποια μεμονωμένα ἄτομα ἢ ἐλάχιστες οἰκογένειες οὔτε βρίσκεται στὸ περιθώριο τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἐγείρει δικαιώματα, προξενεῖ κοινωνικὲς διεκδικήσεις καὶ πολιτικὲς ἀντιπαραθέσεις, ἔχει γεννήσει κινήματα μὲ ὁπαδούς καὶ ἀντιπάλους, ἐπηρεάζει βαθεῖα τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις καὶ τὴ νομικὴ σκέψη, διαμορφώνει νέες ἠθικὲς ἀντιλήψεις σὲ παγκόσμια κλίμακα, ἀλλάζει τὴν κοινωνία καὶ ἐπηρεάζει καίρια τὴ σχέση τοῦ κόσμου μὲ τὴν Ἐκκλησία.

Ἐτσι, τὰ τελευταῖα μόλις χρόνια, στὶς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, ὀργανώνονται πορείες καὶ ἐκδηλώσεις, ποὺ ὀνομάζονται καὶ «παρελάσεις ὑπερηφανείας», οἱ ὁποῖες μὲ πρόφαση τῆ διεκδίκηση ἀναγνώρισης καὶ δικαιωμάτων, ποὺ ἤδη ἔχουν πετύχει σὲ μεγάλο βαθμό, στὴν οὐσία προβάλλουν προκλητικὰ ἀντιλήψεις, μάλιστα μὲ στήριξη ἐπιφανῶν ἐκπροσώπων τοῦ πολιτικοῦ κόσμου, πρωθυπουργῶν, προέδρων κρατῶν, ἀκαδημαϊκῶν προσωπικοτήτων, χρηματοδοτούμενες ἀπὸ μεγάλους ὀργανισμούς ὄλου τοῦ φάσματος. Ἡ ὑπόθεση ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸ ἐπίπεδο τοῦ διαλόγου καὶ ἔχει λάβει πλέον τὴ μορφή ἐπίμονης καὶ ἐπιθετικῆς προσηλυτίζουσας ἰδεολογίας, συχνὰ μὲ σαφὲς ἀντιθρησκευτικὸ καὶ ἀθεϊστικὸ χρωμα, ἢ ὁποῖα ὄμως συμπαρασύρει σὲ ἀνεκτικὲς ἢ καὶ ὑποστηρικτικὲς αὐτῶν τῶν κινήματων ἀπόψεις ἡγέτες τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου³, ἐσχάτως δὲ

² Ἐπίσης: κοινωνικό φύλο, binary, genderqueer, androgynous, gender nonconforming, τρανς «μετάβαση», πανσέξουαλ, πολυσέξουαλ, coming out, «έτεροκανονικότητα», τρανσοφοβία κ.ἄ.

³ Μόλις πρόσφατα, στὶς 18.12.2023, ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του στὸ νὰ μποροῦν οἱ καθολικοὶ ἱερεῖς νὰ εὐλογοῦν ὁμόφυλα ζευγάρια, δίνοντας εὐλογία

προκαλεί σοβαρό προβληματισμό και μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὄλο και συχνότερα πρόσωπα πού αὐτοπροσδιορίζονται ὡς μέλη τῆς κοινότητας ΛΟΑΤΚΙ (LGBT) καταλαμβάνουν θέσεις ὑψηλῆς εὐθύνης στὸν δημόσιο βίον, ὅπως βουλευτές, γεροισιαστές, ὑπουργοί, πρωθυπουργοί, πρόεδροι κρατῶν κ.λπ., πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν μὲ ἰδιαίτερα ἀκτιβιστικὴ διάθεση ⁴. Σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ἡ Διακομματικὴ τῶν LGBT στὸ Εὐρωκοινοβούλιον ἀριθμῆ 157 εὐρωβουλευτές ἀπὸ τὰ 27 κράτη μέλη τῆς ΕΕ και σχεδὸν ἀπ' ὅλες τις πολιτικὲς ομάδες⁵.

Τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴν προσχολικὴ ἀκόμη ἡλικία, μέσα ἀπὸ ταινίες, κινούμενα σχέδια, σχολικὰ ἐγχειρίδια, ἐκτίθενται σὲ ἐντυπώσεις πού δικαιολογοῦν τὸ φαινόμενο, προβάλλοντάς το εἴτε ὡς κάτι φυσικὸ ἢ ὡς «σεβασμὸ και ἀνεκτικότητα στὴ διαφορετικότητα» ἢ ὡς «δικαιωματισμὸ», στὴν οὐσία προκαλῶντας σύγχυση και ἐθισμό, μὲ ἀνυπολόγιστες ἐνδεχομένως συνέπειες.

Ἐπιπλέον, ὁ γάμος μεταξύ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου και ἡ τεκνοθεσία, ὅπως και ἡ λεγόμενη «διόρθωση ἢ ἐπαναπροσδιορισμὸς» τοῦ φύλου ἢ ἡ ἐλεύθερη ἐπιλογή σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, μάλιστα και ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν και ἄνω, ἔχουν νομοθετηθεῖ

«ὑπὲρ τῆς υγείας, τῆς ἀλληλοβοηθείας, τῆς συμπαράστασης και τῆς ψυχικῆς γαλήνης», χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτρέπεται νὰ τελοῦν θρησκευτικὲς τελετές, τέτοιες πού θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσουν σύγχυση μὲ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, <https://www.cnn.gr/kosmos/>.

Pope says Roman Catholic priests can bless same-sex couples, <https://www.bbc.com/news>

⁴ Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐκ τῶν 50 πολιτειῶν τῶν ΗΠΑ στὴν ὁποία νὰ μὴν ἔχουν τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκλεγῆ σὲ κάποια πολιτικὴ θέση ἀνοιχτὰ δηλωμένοι ὁμοφυλόφιλοι, εἰς δὲ τις 48 ἐκ τῶν 50 ἔχουν ἐκλεγῆ ἀπὸ τὴν κοινότητα LGBT εἴτε γεροισιαστές εἴτε μέλη τοῦ κοινοβουλίου εἴτε και τὰ δύο, ἐνῶ σὲ τρεῖς ἀπὸ τις δέκα μεγαλύτερες σὲ πληθυσμὸ πόλεις τῶν ΗΠΑ (Chicago, San Diego, Houston) ἔχουν ἐκλεγῆ και δήμαρχοι (Βλ. List of first openly LGBT politicians in the United States (en.m.wikipedia.org).

Στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν και σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο, πρόεδροι, πρωθυπουργοὶ κ.λπ., ὅπως ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουξεμβούργου και μόλις πρόσφατα (31.5.2023) ὁ πρόεδρος τῆς Λετονίας και ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας (9.1.2024). Στὴ Σερβία καθυστεροῦσαν οἱ ἐνταξιακὲς διαπραγματεύσεις, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνηση ἀπαγόρευσε τὴν «παρέλαση ὑπερηφανείας» στὸ Βελιγράδι (Βλ. Δήλωση τοῦ πρώην ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς ΕΕ στὴ Σερβία Vensan Dežer, Antivirus, <https://avmag.gr/> 8.9.2013). Μόλις ἐπετράπη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2014 ξεκίνησαν, τὸ δὲ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι τὸ 2017 διορίσθηκε πρωθυπουργὸς γνωστὴ λεσβία ἀκτιβίστρια (ἡ Ana Brnabic), ἡ ὁποία μάλιστα ἀπέκτησε και τέκνον τὸν Φεβρουάριον τοῦ 2019!

Γιὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνοντα παρέλκει κάθε σχολιασμὸς.

⁵ Ἐπὶ συνόλου 705 μελῶν τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου, 17.1.2024, <https://www.bvoltage.fr>

σὲ πλεῖστες ὅσες χῶρες, τὴ στιγμή πού οἱ «θεραπεῖες μεταστροφῆς» ποινικοποιοῦνται αὐστηρά.

Τὸ ὄλο θέμα ἔχει ἔντονα πολιτικοποιηθεῖ, καθὼς οἱ μὲν λεγόμενες «χριστιανικὲς» χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἡ Αὐστραλία καὶ ὁ Καναδᾶς, ἀπορρίπτοντας τὴν πολιτισμικὴ παράδοσή τους, σταδιακὰ προωθοῦν νόμους, πολιτικὲς καὶ ἀντιλήψεις στὴ βάση τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, μάλιστα καὶ μὲ μία ἠθικὴ ἐπικάλυψη συμπάθειας καὶ κατανόησης τῶν δῆθεν ἀσθενεστέρων, εἰς δὲ τὶς Ἕνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς τὰ δύο μεγάλα κόμματα βρίσκονται σὲ διαρκῆ ἀντιπαράθεση ἐπ’ αὐτοῦ.

Στὸν ἀντίποδα ὅλων αὐτῶν, χῶρες ὅπως ἡ Ρωσία, ἡ Οὐγγαρία, οἱ μουσουλμανικὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀνθίστανται μὲ σαφεῖς καὶ σκληρὲς ἀπαγορεύσεις τῶν νέων πρακτικῶν, θεωρούμενες ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους ὡς σκοταδιστικὲς πού προωθοῦν τὸν ρατσισμό καὶ τὸ μίσος.

Τὸ κίνημα τῶν ΛΟΑΤΚΙ, ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ ἰδεολόγημα μὲ φανατικὸς ὑποστηρικτές, ἔχει λάβει διαστάσεις μόδας καὶ χύνεται πλέον ὡς ὀρμητικὸς χεῖμαρρος στὴ θάλασσα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς συμπαρασύροντας τὰ πάντα.

Ἡ σύγχρονη προβληματικὴ περὶ φύλου συνδυάζεται μὲ ἓνα πανίσχυρο lobbying, μιὰ προπαγανδιστικὴ μηχανὴ μονόπλευρης προβολῆς ἀπόψεων, πού προσπαθοῦν νὰ κλονίσουν τὴ σαφῆ διάκριση καὶ σεξουαλικὴ ταυτότητα τῶν φύλων καὶ νὰ ἐπιβάλουν μιὰ ἰδεολογία αὐθαίρετης ἀλλαγῆς, ἐπιλογῆς ἢ καὶ ἐπαναπροσδιορισμοῦ τοῦ φύλου, ἢ ὁποῖα ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀδιαφορία τῆς κοινωνίας, ὅπως παραστατικὰ περιγράφει μὲ τὸ παράδειγμα μὲ τὸ βατραχάκι καὶ τὸ θερμαινόμενο νερό τοῦ Olivier Clerk στὸ ἄρθρο του «Ἐνα ἀπέραντο φρενοκομεῖο»⁶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Νεκτάριος, καὶ βέβαια ἡ ἀξιοποίηση τῶν πολιτικῶν καὶ οικονομικῶν συμφερόντων. Τὸ κίνημα τῶν LGBT ἀποτελεῖ ἴσως τὸ ἰσχυρότερο στὸν κόσμον lobby.

⁶ Μητροπολίτου Ἀργολίδος Νεκταρίου, Ἐνα ἀπέραντο φρενοκομεῖο, 18.1.2024, <https://www.argolidaportal.gr>

Όλο αυτό εκφράζεται με τη μορφή παγκοσμίως διαδιδόμενη μόδας και την όρμη πολιτικής προπαγάνδας, προερχόμενης από άθεατα κέντρα με άγνωστους σκοπούς, συνοδεύεται δε αφ' ενός μὲν από κατευθυνόμενη ψευδοπληροφόρηση (παραποιημένες στατιστικές, αλλοιωμένα δεδομένα, ἐπιστημονικὲς ἀξιολογήσεις, ὑπερτονισμὸς ἐξαιρετικὰ ἀκραίων καὶ σπανίων περιπτώσεων πού ἐκθέτουν τὴν παραδοσιακὴ οἰκογένεια καὶ μεγέθυνση τῶν δῆθεν θετικῶν παραδειγμάτων ἀπὸ ὁμοφυλοφιλικὲς συμβιώσεις κ.ο.κ.), ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ ἀντίστοιχο bullying μὲ εἰρωνεῖς, ἀπειλές, ἐκφοβισμοὺς, ἀδίστακτους ἀποκλεισμοὺς.

Κάθε ἀντίλογος χαρακτηρίζεται ὁμοφοβικός⁷, κάθε ἀντίθετη ἐπιχειρηματολογία ὡς συνωμοσιολογία. Ἔτσι, ἐνῶ φαίνεται πὼς ἐδράζεται σὲ κοινωνικὴ εὐαισθησία ἔναντι κάποιων ἀτόμων πού παρουσιάζουν ὄντως πρόβλημα καὶ χρῆζουν στήριξης ἢ στὴν προστασία τῶν δικαιωμάτων κάποιας ἀνάλογης μειονότητας, στὴν οὐσία συρρικνώνει τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτελεῖ ἐπίθεση κατὰ τῆς ἀνθρώπινης φύσης μὲ **χειρότερες συνέπειες ἀπὸ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ**, καθὼς δὲν ἀλλοιώνει τὸ περιβάλλον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ προσβάλλει τὴν ἴδια τὴν ὄντολογία του.

Τέλος, τὸ 1973, ἡ Ἀμερικανικὴ Ψυχιατρικὴ Ἐταιρεία πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἀφαιρέσει τὴν ὁμοφυλοφιλία ὡς ψυχικὴ διαταραχὴ. Ἀργότερα τὸ 1992, δημοσίευσε τὴν ἀκόλουθη δήλωση: *Ἡ ὁμοφυλοφιλία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ὑπονομεύει τὴν κρίση, τὴ σταθερότητα, τὴν ἀξιοπιστία ἢ τίς γενικὲς κοινωνικὲς ἢ ἐπαγγελματικὲς ἰκανότητες*⁸.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Αὐτὸ πὺν φαίνεται μὲ ἰδιαίτερο τρόπο νὰ ἀπασχολεῖ τὴν ἐπικαιρότητα στὴ χώρα μας καὶ ἀναδείχθηκε ἐσχάτως εἶναι τὸ θέμα τῆς μὲ νομοθετικὴ ρύθμιση θέσπισης γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου.

⁷ Ὁ ὄρος καθαρὰ ἑλληνικὸς (ὄμο- (ἴδιος) καὶ φοβία), πρωτοεισήχθη ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα (*homophobia*) τὸ 1969 ἀπὸ τὸν George Weinberg καὶ ἔγινε γνωστὸς μὲ τὸ βιβλίον του *Society and the Healthy Homosexual* (1971).

⁸ <https://el.wikipedia.org>, <https://www.psychology.gr/sexualikotita>

Οί τελευταίες βουλευτικές εκλογές διεξήχθησαν στις 25 Ιουνίου 2023. Στις 4 Ιουλίου, λίγες μόλις μέρες μετά, ο εκλεγείς πρωθυπουργός σε συνέντευξή του στο Bloomberg δήλωσε: «ο γάμος μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου θα γίνει κάποια στιγμή και είναι μέρος της στρατηγικής μας... η ελληνική κοινωνία είναι πολύ πιο έτοιμη και ώριμη». Φάνηκε λοιπόν πώς ήταν συγκαλυμμένη προτεραιότητα της Κυβέρνησης, ή όποια τώρα ετοιμάζεται να προχωρήσει.

Από τις 27 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης οι 18 έχουν νομιμοποιήσει τον γάμο των ατόμων ίδιου φύλου. Αυτό και μόνο δικαιολογεί την πίεση που ασκείται στις κυβερνήσεις και στους λαούς από τις περιορρέουσες αντιλήψεις. Δεν χρειάζονται οδηγίες και άλλες πιέσεις.

Το γεγονός όμως ότι γειτονικές μας χώρες που ανήκουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως η Ιταλία, η Πολωνία, η Βουλγαρία, η Ρουμανία, ή Κύπρος κ.λπ. προς το παρόν είτε δεν έχουν προχωρήσει σε ανάλογες νομοθετικές ρυθμίσεις ή και αντιδρούν, όπως οι Κυβερνήσεις της Ιταλίας και της Ουγγαρίας⁹, σημαίνει ότι δεν υπάρχει λόγος για σπουδή, ενώ υπάρχουν περιθώρια ακόμη και για άρνηση και ένστάσεις.

Το ερώτημα που αίωρεϊται είναι γιατί η Κυβέρνηση, ή μάλλον ο Πρωθυπουργός και το περιβάλλον του, επιμένουν τόσο, αγνοούν τις αντίθετες φωνές ακόμη και εντός των κόλπων της Κυβερνήσεως και της παράταξής τους, πολύ δε περισσότερο έχουν μεταμορφωθεί σε ιδεολογικούς ιεροκήρυκες αυτής της νομοθετικής συμμόρφωσης, τη στιγμή μάλιστα που η πολιτισμική, κοινωνική και θρησκευτική

⁹ Οί ευρωπαϊκές χώρες που επιτρέπεται είναι οι έξης: Ολλανδία (2001), Βέλγιο (2003), Ισπανία (2005), Σουηδία (2009), Νορβηγία (2009), Φινλανδία (2010), Πορτογαλία (2010), Δανία (2012), Γαλλία (2013), Ιρλανδία (2015), Λουξεμβούργο (2015), Γερμανία (2017), Μάλτα (2017), Αυστρία (2019), Ηνωμένο Βασίλειο (2014/2020), Σλοβενία (2022), Έλβετία (2022), Έσθονία (2023)

Οί χώρες στο κόσμο που επιτρέπουν τον γάμο ομόφυλων ζευγαριών:

Καναδάς (2005), Νότια Αφρική (2006), Αργεντινή (2010), Ισλανδία (2010), Βραζιλία (2013), Ουρουγουάη (2013), Νέα Ζηλανδία (2013), Ηνωμένες Πολιτείες (2015), Κολομβία (2016), Αυστραλία (2017), Ταϊβάν (2019), Έκουαδόρ (2019), Κόστα Ρίκα (2020), Χιλή (2022), Μεξικό (2022), Κούβα (2022), Ανδόρα (2023)

παράδοση τῆς χώρας μας εἶναι ἐντελῶς ξένη καὶ ἀντίθετη μὲ τέτοιες πρακτικὲς καὶ ἀντιλήψεις;

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Μέσα στὴν ἐντονη ἀτμόσφαιρα τῶν τελευταίων ἐβδομάδων φάνηκε ὅτι ἀμφισβητήθηκε τὸ δικαίωμα καὶ ἡ ὑποχρέωση τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐκφράσει τὶς ἐπιφυλάξεις της καὶ φυσικὰ νὰ ἀντιδράσει.

Πιστεύουμε, ὅτι ἡ Πολιτεία ποὺ σκοπὸ ἔχει τὴν προστασία τῆς ἀξιοπρέπειας τῶν πολιτῶν, **θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιζητεῖ τὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας**, καὶ τὴ συμβουλή καὶ τὴ συμβολή της, ἰδίως ὅταν ὁ Πρωθυπουργὸς ἐπικαλεῖται τὴν ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως γιὰ τοὺς βουλευτὲς τῆς παρατάξεως του, δηλαδὴ τὴν ἐσωτερικὴ τους αἴσθησι περὶ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας καὶ τιμῆς. Αὐτὸ εἶναι συνείδηση.

Ὅταν λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία ὑποστηρίζει ὅτι τὸ νομοθέτημα καὶ ἡ ἐπιχειρούμενη παρέμβαση στὶς ἀρχές τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, ὅπως παρουσιάζεται, πλήττει καίρια τὴν ἀνθρώπινη ἀξία καὶ τὴν οἰκογένεια, φυσικὰ καὶ πρέπει νὰ ὑψώσει τὴ φωνή της καὶ μάλιστα δυναμικὰ νὰ ἀσκήσει τὴν ἐπιρροή της. **Ἐὰν σιωπήσει ἢ ἀδρανήσει, αὐτοκαταργεῖται.**

Ἡ οἰκογένεια εἶναι κύτταρο καλλιέργειας τῶν μελῶν της, συζύγων καὶ παιδιῶν. Ἀπαραίτητη προϋπόθεση λειτουργίας της εἶναι νὰ συντηρεῖ τὶς ἠθικὲς ἀρχές ποὺ ὅπωςδῆποτε ἐναρμονίζονται μὲ τοὺς φυσικοὺς ὄρους. Κάθε παραβίαση καὶ ἀλλοίωση τῆς φυσιολογίας ἀντιβαίνει στὴν ἠθικὴ. **Κάθε ἀνατροπὴ τῆς ἠθικῆς ἀποδομεῖ τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου.** Ὅταν ἡ ἀνθρώπινη ἀξία, γιὰ τὴν ὁποία ἀγωνίζεται ἡ Ἐκκλησία, κατακρημνίζεται, τότε καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια, τὴν προστασία τῆς ὁποίας ἔχει ἡ Πολιτεία, καταρρακώνεται.

Ἐπιπλέον, ἡ Πολιτεία ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μεταξὺ ἄλλων νὰ **στηρίξει τὴν οἰκογένεια**. Καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ κάνει ἀπὸ αἰώνων, μάλιστα μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ φροντίδα, τόση ποὺ τὴν ἀναγνωρίζουν οἱ πάντες, **πολύ πρὶν ἢ Κυβέρνηση σκεφθεῖ νὰ συστήσει Ὑπουργεῖο Οἰκογένειας**, ἔχει δὲ ἀναβιβάσει τὸν γάμο, τὴ θεμελίωσή της, σὲ μυστήριο. Γιατὶ λοιπὸν τώρα ἀντιδρῶν στὴν κατάθεσι τῆς

μακροχρόνιας εμπειρίας της και επιδιώκουν τή φίμωση τοῦ λόγου της; Δὲν ὑποστηρίζουμε οὔτε νεκρὸ ιδεολόγημα οὔτε πολιτικὴ σκοπιμότητα. Οὔτε προστατεύουμε τὸν συντηρητισμὸ μας. Ἡ οἰκογένεια καὶ ὁ γάμος δὲν εἶναι «δικαιώματα» κάποιων, εἶναι θεσμοί. Γι' αὐτοὺς ἀγωνιζόμαστε καὶ καταθέτουμε ὑπεύθυνα τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἐμπειρία μας. Δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρίζονται μὲ ψυχρὴ καρδιά ὅτι «νομοθετοῦν γιὰ ὅλη τὴν κοινωνία. Ἡ ὀπτικὴ γωνία μίας Πολιτείας, εἶναι ἀναγκαστικὰ εὐρύτερη ἀπ' ὅ,τι εἶναι μίας θρησκείας»¹⁰. **Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μιὰ θρησκεία.** Αὐτὸ κατάλαβαν τόσα χρόνια; Ὅσοι ἔτσι σκέπτονται εἶναι καὶ ἀπροσγείωτοι καὶ ἄδικοι. Γι' αὐτὸ καὶ νομοθετοῦν καὶ αὐθαίρετα καὶ λάθος.

Ἄς προχωρήσουμε σὲ μερικὲς πρῶτες βασικὲς σκέψεις, πού δὲν ἐξαντλοῦν μὲν τὸ θέμα, θεωρῶ ὅμως πῶς συμβάλλουν στὴν ὅλη προβληματικὴ.

ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ἀνατομικὰ χαρακτηριστικὰ

Τι εἶναι τελικὰ ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου; Ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα; Εἶναι ἐπιλέξιμο τὸ φύλο; Ὑπάρχουν πολλὰ φύλα γιὰ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, βιολογικό, κοινωνικό, συναισθηματικό, μεταξύ τους ἀντικρουόμενα; Γεννιέται κανεὶς μὲ συγκεκριμένο σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ ἢ αὐτὸς διαμορφώνεται στὴ συνέχεια ἀπὸ ποικίλους παράγοντες; Πόσο φυσικὸ εἶναι τὸ μὴ φυσιολογικό;

Ἐξ ἀπόψεως βιολογικῆς ὑπάρχουν δύο φύλα, ὅπως καὶ στὰ ἀνώτερα θηλαστικά: τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὸ θηλυκό. Ὅλα τὰ συστήματα πού συναπαρτίζουν τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό ἔχουν στὴ βάση τους τὴν ἴδια ἀνατομικὴ μορφολογία καὶ φυσιολογία καὶ στὰ δύο φύλα. Ὅλες οἱ λειτουργίες, καρδιακὴ, ἀναπνευστικὴ, νεφρική, ἀκολουθοῦν τοὺς ἴδιους μηχανισμοὺς ἀνεξαρτήτως φύλου.

¹⁰ Συνέντευξη κ. Ἄδωνι Γεωργιάδη στὸν Σκάι, Σα 20.1.2024.

Ἐξαίρεση ἀπὸ αὐτὸν τὸν κανόνα ἀποτελεῖ τὸ ἀναπαραγωγικὸ σύστημα καὶ ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὴν ἀναπαραγωγικὴ λειτουργία (γενετικὸ ὑπόβαθρο, ὁρμόνες κ.λπ.). Τὰ ἀναπαραγωγικὰ ὄργανα τῆς γυναίκας εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ τοῦ ἀνδρα.

Συνεπῶς, αὐτὸ πὸν διαφοροποιεῖ τὰ φύλα καὶ τὰ ταυτοποιεῖ εἶναι τὸ ἀναπαραγωγικὸ τους σύστημα. Μάλιστα, τὸ βασικὸ τους χαρακτηριστικὸ δὲν εἶναι μόνο ὅτι εἶναι διαφορετικὰ καὶ ἔτσι διακρίνονται τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ὅτι τὰ φύλα εἶναι μόνο δύο, δὲν ὑπάρχει τρίτο, καὶ κυρίως ὅτι εἶναι συμπληρωματικά, πὸν σημαίνει ὅτι ἡ ἀνατομικὴ διαφοροποίηση ἐξυπηρετεῖ τὴ δυνατότητα ὄχι ἐπαφῆς ἀλλὰ ἔνωσης τῶν σωμάτων. Δύο γυναικεῖα σώματα δὲν ὑπάρχει φυσιολογικὸς τρόπος νὰ ἐνωθοῦν μεταξύ τους, οὔτε δύο ἀνδρικά.

Ἐπίσης, ὅλα τὰ ὄργανα καὶ οἱ λειτουργίες εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ στὸν ὁποῖο ἀνήκουν -γι' αὐτὸ ἐξάλλου καὶ ὀνομάζονται ζωτικά. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τὰ ἀναπαραγωγικά. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα οὔτε χρησιμεύουν στὴν ἐπιβίωση τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ **μπορεῖ κάποιος νὰ ζήσει ὑγιῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀξιοποιήσει τὴ λειτουργία τους.** Μοναδικὸ προορισμὸ ἔχουν νὰ συνεργασθοῦν μαζί ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, προκειμένου νὰ γεννηθεῖ μιὰ νέα ζωὴ ἀπὸ δύο ἀνθρώπους. Ἡ κάθε ζωὴ, ὁ κάθε ἀνθρώπος ἔτσι ἔρχεται στὴν ὑπαρξη, ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἔνωση ἑνὸς ἀνδρα καὶ μιᾶς γυναίκας. **Ἡ φυσιολογία δὲν γνωρίζει ἄλλον τρόπο.**

Γενετικὰ χαρακτηριστικά

Ὅλα τὰ σωματικὰ κύτταρα (καρδιακά, ἥπατικά, νεφρικά κ.λπ.) δὲν διαφέρουν ἀπὸ φύλο σὲ φύλο, ἔχουν δὲ διπλοειδὲς γονιδίωμα, εἶναι συμπληρωμένα, ὀλοκληρωμένα καὶ αὐτάρκη. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν τὰ γενετικὰ κύτταρα, τὸ ὠάριο τῆς γυναίκας καὶ τὸ σπερματοζῶάριο τοῦ ἀνδρα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπίσης διαφορετικὰ καὶ συμπληρωματικά, ἀλλὰ καὶ ἀπλοειδῆ, δηλαδὴ ἀπὸ μόνον τους ἀνεπαρκῆ νὰ ἐπιτελέσουν τὸν προορισμὸ τους. Καὶ αὐτὰ ἀπαιτοῦν ἔνωση. Δύο ὅμοια μεταξύ τους δὲν ἐνώνονται. Τὸ καθένα ψάχνει τὸ

συμπληρωματικό του. Ἡ ἔνωση τῶν δύο δημιουργεῖ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς, ἕνας νέος ἄνθρωπος μὲ αἰώνια προοπτικὴ ἔρχεται στὸν κόσμο.

Ἐπίσης,

- Τὸ ὠάριο εἶναι τὸ μεγαλύτερο κύτταρο τοῦ ὄργανισμοῦ (περίπου 120-150μ, ὅταν ὠριμάσει) μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ μορφολογία ἀπὸ τὸ σπερματοζῶαριο (μικρὴ κεφαλὴ μὲ προεξέχουσα οὐρά).

- Τὰ ὠάρια εἶναι λίγα καὶ ἐνυπάρχουν στὸ γυναικεῖο σῶμα ἀπὸ τὴν ἐμβρυϊκὴ ἡλικία, τὰ σπερματοζῶαρια διαρκῶς γεννῶνται καὶ σὲ κάθε ἐκσπερμάτωση ὁ ἀριθμὸς τους ἀνέρχεται σὲ 100-200 ἑκατομμύρια.

- Ὁ ἄνδρας παράγει σπερματοζῶαρια μέχρι προχωρημένη ἡλικία, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἔχει καταναλώσει τὰ ὠάρια τῆς περίπου 35 χρόνια μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἀναπαραγωγικῆς τῆς δράσης.

- Ὁ ἄνδρας καθορίζει τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ, ἡ γυναῖκα κυοφορεῖ, δίνει ζωὴ, τίκτει καὶ θηλάζει. Αὐτὴ μεγαλώνει τὸ παιδί. Ἡ ἐννεάμηνη κύηση, ὁ θηλασμός, δημιουργοῦν βαθειὰ ἐσωτερικὴ σχέση μὲ τὴ μητέρα.

- Ὁ ἄνδρας φτάνει σὲ ὄργασμὸ πολὺ εὐκόλα καὶ σύντομα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα θέλει πολλαπλάσιο χρόνο.

- Τὸ κάλλος, ἡ χάρις εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικειᾶς φύσεως γιὰ νὰ ἐλκύει. **Ἡ φορὰ ἔλξης εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴ γυναῖκα.**

- Ἀντίστοιχα διαφοροποιημένα χαρακτηριστικὰ παρουσιάζουν καὶ οἱ ὁρμόνες τῶν δύο φύλων¹¹.

Ὅλα τὰ παραπάνω ιδιώματα τῶν δύο φύλων ἔχουν τὸν λόγο τους καὶ φυσικὰ διαμορφώνουν ἀνάλογα καὶ τὴν προσωπικότητα καὶ

¹¹ <https://www.hometest.gr>

γενικά τὴν ψυχολογία τῶν φύλων. Ἔτσι, γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχει διαφορετικὴ σχέση μετὰ τὸν χρόνο, ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ἡ γυναικεία φύση χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὑπομονὴ καὶ ἀντοχὴ, ἐνῶ ἡ ἀνδρική ἀπὸ ὄρμη καὶ δύναμη, λειτουργεῖ δὲ διαφορετικὰ τὸ συναίσθημα καὶ ἡ λογική. Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ εὐαίσθητες καὶ εὐσυγκίνητες, πιὸ ἐπιρρεπεῖς σὲ ἀδυναμίες τοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ καὶ πιὸ εὐκόλες σὲ ἀρετές, ὅπως ἡ πίστη, τὸ φιλότιμο, ἡ ἀφοσίωση, ἡ διάθεση προσφορᾶς καὶ θυσίας. **Τὰ δύο φύλα ἔχουν καὶ ψυχολογία συμπληρωματικὴ.**

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ἔχει ἀναφαίρετη βιολογικὴ βάση καὶ στηρίζεται στὴ βιογενετικὴ διαφορετικότητά καὶ κυρίως στὴ συμπληρωματικότητά τῶν δύο φύλων, ὑπακούει στὴ γενικὴ **Ἀρχὴ τῆς Συμπληρωματικότητος** (Complimentarity Principle), ἡ ὁποία συγκροτεῖ τὸν φυσικὸ κόσμον (ἄτομα, μόρια, ὕλη), καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ὁποία τὰ ἐτερόνυμα ἔλκονται καὶ τὰ ὁμώνυμα ἀπωθοῦνται. **Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου δὲν εἶναι ἐπιλέξιμη· εἶναι δεδομένη.**

Ἐρωτικὴ ἔλξη, σεξουαλικὴ ἐπιθυμία

Γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ἡ ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἀμοιβαία ἔλξη τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἓνας νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν ἄλλον, νὰ κινηθεῖ πρὸς αὐτόν. Αὕτῃ ἡ κίνηση τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον εἶναι ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ὁποία προφανῶς καὶ ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὸς θὰ πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται μετὰ τὴ βιολογικὴ ταυτότητα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς δύο. **Μία σχέση στὴν ὁποία ἡ ψυχὴ δὲν βρίσκεται σὲ ἀρμονία μετὰ τὸ σῶμα, προξενεῖ ρήγμα στὴν προσωπικότητα, ἀσάφεια καὶ διχασμὸ ταυτότητας καὶ βέβαια εἶναι μὴ κατὰ φύσιν καὶ μὴ ἐπιθυμητή.**

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν σεξουαλικά ὄργανα, ἀλλὰ μόνον ἀναπαραγωγικά ὄργανα καὶ σεξουαλικά αἰσθητήρια, αἰσθητήρες, σημεία διεγέρσεως, ὅπως δὲν ὑπάρχουν γευστικά ὄργανα ἀλλὰ πεπτικά ὄργανα καὶ γευστικά αἰσθητήρια. Ὅπως ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι ἡ γεύση ἀλλὰ ἡ πέψη, ἔτσι καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἔλξη δὲν μπορεῖ νὰ αὐτονομηθεῖ ἀπὸ τὴν

ἀναπαραγωγική προοπτική τοῦ ὄργανισμοῦ. Ἡ σεξουαλική ἡδονή δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ, δὲν εἶναι αὐτόνομη, συνυπάρχει μὲ τὴν εὐθύνη τῆς νέας ζωῆς καὶ μάλιστα στὸ προστατευτικὸ πλαίσιο μιᾶς οἰκογένειας. Τὰ παιδιά δὲν γεννιοῦνται καὶ ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη τους, ἀλλὰ προστατεύονται μέσα στὸ περιβάλλον τῆς οἰκογένειας. Αὐτὸ ὀδηγεῖ στὸν θεσμὸ τοῦ γάμου. Γάμος δὲν εἶναι ἱκανοποίηση τῆς ἀνάγκης γιὰ συντροφικότητα, ἀλλὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνη, εἶναι «ἐννομος συζυγία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα». **Συνεπῶς ἡ ἐρωτική σχέση δὲν νοεῖται ἐκτὸς τοῦ γάμου, ὁ δὲ γάμος εἶναι ὑποχρεωτικὰ ἑτεροφυλικός.**

Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ὀρίζεται ἀπὸ βιολογικοὺς παράγοντες, τὴν ἀνατομία, τὴ φυσιολογία, τὸ γενετικὸ ἀποτύπωμα, τὶς ὁρμόνες, τοῦ ἀτόμου ὄχι ἀπὸ τὴ σεξουαλική τάση ἢ προσανατολισμὸ. Δὲν ὀρίζεται ἀπὸ ὀρέξεις, ἀπὸ τὸ τί νομίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἢ ἀπὸ τὸ πῶς νοιώθω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τί τελικὰ εἶμαι. Μπορεῖ νὰ νοιώθω ὑγιῆς ἢ πολὺ ἔξυπνος ἢ λογικὸς καὶ βέβαια νὰ μὴν εἶμαι. **Ἡ ταυτότητα ὀρίζεται ἀπὸ ἀντικειμενικὰ κριτήρια. Οὔτε ἓνα φυσιολογικὸ ἄτομο μπορεῖ νὰ ἔχει πολλὰ φύλα,** ἐνδεχομένως ἀμοιβαίως ἀντικρουόμενα: βιολογικὸ, συναισθηματικὸ, κοινωνικὸ.

Τελικῶς, ὅπως γράφει καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος «*ἡ πραγματικότητα εἶναι ὅτι ὑπάρχουν μόνο δύο φύλα ἀπὸ βιολογικῆς πλευρᾶς καὶ πολλοὶ «σεξουαλικοὶ προσανατολισμοί», ὅσα εἶναι καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων*».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ - ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ἡ χρήση τοῦ σώματος πρέπει νὰ ὀδηγεῖ στὸν ἀγιασμό, καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζεται ψυχοσωματικά. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «*Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινὰ ἐστὶ τοῦ Θεοῦ*»¹², εἰς δὲ τὴν θεία λειτουργία προσευχόμεστε γιὰ τὸν ἀγιασμὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων¹³. Μὲ ἄλλα λόγια, καθὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ ἔχει δεχθεῖ τὴν

¹² Αὐτ. στ. 19-20.

¹³ «ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα» (Θ. Λειτουργία Χρυσοστόμου, Εὐχή Τρισαγίου ὕμνου).

πνοή τοῦ Θεοῦ, ὅλος, σῶμα καὶ ψυχὴ, σῶμα καὶ πνεῦμα, εἶναι ἱερός, ἐπειδὴ δὲ «τὸ σῶμα ἡμῶν ναὸς τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστὶ»¹⁴ καὶ «τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν»¹⁵, ἡ κάθε ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ ἀντανακλᾷ αὐτὴν τὴν ἱερότητα.

Στὴν ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ ποὺ λέγεται γιὰ τοὺς συζύγους ὅτι «ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν»¹⁶ σημαίνει καὶ «εἰς ψυχὴν μίαν», ὄχι δύο ψυχές κολλημένες μεταξύ τους, ἀλλὰ μία ψυχὴ ἀναγεννημένη, ποὺ προέρχεται ἀπὸ δύο «ἀλλοιούμενες» πρὸς τὸ ἀγαθό· δύο ἄνθρωποι ἁγιαζόμενοι, «σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονοῦντες», «μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες»¹⁷. Ἡ συζυγικὴ ἀγάπη εἶναι ὅπως ἡ γονιμοποίηση, τὰ γενετικὰ κύτταρα ἐνώνονται χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ξαναχωρισθοῦν, καὶ δημιουργοῦν κάτι ἐντελῶς νέο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρχικῶν. Αὐτὴ ἡ προοπτικὴ καθιστᾷ τὴν ἔνωση μυστήριο.

Ἡ φυσικὴ ἔλξη δόθηκε γιὰ νὰ ἐνώνει δύο ἀνθρώπους. Ὁ φυσικὸς νόμος ὑπάρχει γιὰ νὰ συγκροτεῖ, νὰ ἐνώνει, νὰ ἐναρμονίζει ψυχοσωματικὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ ἐκτροπὴ ἐκ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ, ἀντὶ νὰ ἐνώνει τοὺς δύο, διχάζει ἀμφοτέρους. Καὶ ἀντὶ νὰ γίνουν «οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν», ὁ καθένας διχάζεται στὰ δύο, ὄντας ὁ ἄνδρας μὲ ἀνδρικὰ βιολογικὰ ιδιώματα καὶ θηλυκὴ ἐπιθυμία καὶ ἀντιστοίχως ἡ γυναῖκα.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γάμος εἶναι ἡ συζυγία, ὄχι ἡ συντροφικότητα, εἶναι ἡ εὐθύνη, ὄχι ἡ ἀπόλαυση· εἶναι ἐγκρατὴς συνεύρεση, ὄχι ἐγωιστικὴ συμπάθεια· εἶναι ζωὴ καὶ ἁγιασμός, εἶναι ἀδιάζευκτη ἔνωση, ἡ δὲ ἔνωση εἶναι θυσιαστικὴ τοῦ ἐγὼ κένωση, εἶναι ἀγάπη ποὺ «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει», ἀγάπη ποὺ «οὐδέποτε ἐκπίπτει»¹⁸. Ὁ πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ νὰ γίνῃ μία σχέση γάμος εἶναι ἡ δυνατότητα φυσιολογικῆς σωματικῆς ἔνωσης. Γιὰ νὰ γίνῃ καὶ μυστήριο πρέπει νὰ

¹⁴ Α' Κορ. στ' 19.

¹⁵ Αὐτ. στ. 15.

¹⁶ Ἐφεσ. ε' 31.

¹⁷ Φιλιπ. β' 2, α' 27.

¹⁸ Α' Κορ. ιγ' 7, 8.

υπάρχει και αγαπητική έν Κυρίω κένωσις. Μόνον ἔτσι, ὁ γάμος εἶναι «μυστήριον μέγα εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν»¹⁹, καὶ κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, «πατὴρ ἀγίων»²⁰, ἡ δὲ οἰκογένεια «κατ' οἶκον ἐκκλησία»²¹.

Σὲ ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι ἐμφανὲς ὅτι **γάμος σημαίνει ἔνωση ἄνδρα καὶ γυναίκα**, πού σαφῶς διακρίνονται μεταξύ τους κατὰ τὸ φύλο καὶ εἶναι ἀμφοτέρωτεροι πλασμένοι «κατ' εἰκόνα τῆς Τριαδικῆς θεότητος καὶ καθ' ὁμοίωσιν»²².

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ὅροι «οἰκογένεια» καὶ «γάμος» εἶναι μοναδικοί. Περιγράφουν κάτι ἐξόχως ἱερό, τὸ ὁποῖο μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀλλοιωθεῖ καὶ νὰ προκληθεῖ σύγχυσις περὶ τοῦ περιεχομένου του.

ΕΚΤΡΟΠΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

Στὸν ἀντίποδα τοῦ ἀγιαστικοῦ στόχου ὑπάρχει ἡ ὑποδούλωσις στὰ πάθη, ἡ ἀποϊεροποίηση τῆς σχέσης, ἡ ἐκτροπὴ τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς καὶ ἀσέβεια στὴ φύση.

Χαρακτηριστικά, ὁ Παῦλος στὴν Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή²³,

(α) ἐνῶ ἀπαριθμεῖ δι' ἀπλῆς ἀναφορᾶς ποικίλες ἐμπαθεῖς κατάστασεις²⁴, ὅταν ἀναφέρεται σὲ αὐτοὺς πού «ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι» εἶναι ἀναλυτικός, ἡ δὲ γλῶσσα πού χρησιμοποιεῖ εἶναι σκληρὴ καὶ ἀφοριστικὴ.

(β) Κάνοντας σαφῆ ἀναφορὰ στὴν παρὰ φύσιν συνάφεια ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, τὴν χαρακτηρίζει μὲ βαρεῖς ὅρους, ὅπως

¹⁹ Ἐφεσ. ε' 32

²⁰ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἐπιθ. θεολογικὰ-ἠθικὰ Γ', Πρὸς παρθένοὺς παραινετικός, ΒΕΠΕΣ 61,101.

²¹ Ρωμ. ιστ' 4.

²² «Γεν. α' 26

²³ Ρωμ. α' 20-32

²⁴ «πεπληρωμένους, ἀδικία, πορνεία, πονηρία, πλεονεξία, κακία, μεστοὺς φθόνου, φόβου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρέτας κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας» (Αὐτ. στ. 29,30).

«*ἀσχημοσύνη*» (α' 27), «*ἀκαθαρσία*» (α' 24) καὶ «*ἀτιμία*» (α' 26), δηλαδή ἀπώλεια τῆς δόξας καὶ τιμῆς τοῦ σώματος καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου²⁵.

(γ) Δὲν καταδικάζει μόνο τὴν πράξη ὡς ἁμαρτία, ἀλλὰ ἀναφέρεται κυρίως στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν διαπράττουν, χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό, λέγοντας «*ὅτι ἀρσενοκοῖται βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν*»²⁶ καὶ ὅτι· «*οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶ*» (στ. 32).

(δ) Θεωρεῖ ὅτι «*ἢ μετάλλαξις τῆς φυσικῆς χρήσεως εἰς τὴν παρὰ φύσιν*» σχέση (α' 26) εἶναι συνέπεια «*τῆς μετάλλαξης τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει*» (α' 25) καὶ τῆς ἐκτροπῆς ἐκ τῆς πίστεως στὸν ἀληθινὸ Θεό, «*οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν*» (α' 21), ὅπως καὶ σκοτισμένης καὶ ἀσύνητης καρδιᾶς, «*ἀλλ' ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνητος αὐτῶν καρδία*» (α' 21). Ἡ μὴ κατὰ φύσιν συνουσία ἀποτελεῖ ἠθικὴ ἔκπτωση καὶ εἶναι συνέπεια τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὸν Θεό, τῆς ἀπόρριψης τῆς ἀληθείας Του²⁷.

(ε) Ἡ σχέση μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ διαρρηγνύεται σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκαταλείπει, τοὺς «*παραδίδει*» ὁ ἴδιος «*εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς*», (α' 24), «*εἰς πάθη ἀτιμίας*» (α' 26) καὶ «*εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα*» (α' 28).

(στ) Τέλος, ἡ κατὰ φύσιν συνάφεια, ὀνομάζεται «*χρηῖσις*», ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ συνεύρεση σκοπὸ ἔχει τὴν ἀξιοποίηση τῆς φυσικῆς λειτουργίας καὶ ὄχι τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἡδονίζουσας ἐπιθυμίας. Ἡ ἡδονὴ ὑπηρετεῖ τὴν «*χρηῖσιν*» καὶ ἐπισφραγίζει τὴν ἀγάπη. Ἀγαπῶ ὅμως δὲν σημαίνει συμπαθῶ, ἀλλὰ προσφέρομαι, δίνω ὅ,τι ἔχω, τὸν ἑαυτό μου, δὲν κρατῶ τίποτα γιὰ μένα, αὐτὸ εἶναι κένωση· καὶ λαμβάνω ὅ,τι μοῦ προσφέρεται ὡς ἀντίστοιχη κενωτικὴ ἀνταπόκριση,

²⁵ «*ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς*», Ψαλμ. ΜΗ' 13.

²⁶ Α' Κορ. στ' 9.

²⁷ Κατάλληλος ἡ παρανομία τῆ δυσσεβεία. Ὡσπερ γὰρ μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, οὕτω τὴν ἔννομον τῆς ἐπιθυμίας ἀπόλαυσιν μετέβαλον εἰς παράνομον (Θεοδώρητος, PG 83).

ὄχι ὡς ἀνταπόδομα. Εἶναι σὰν νὰ ἀδειάζω ἀπὸ τὸ αἷμα μου καὶ νὰ γεμίζω μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἄλλου.

Ἀνάλογα προσεγγίζει τὸ θέμα καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, καθὼς ὑπομνηματίζει τὴν πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, θεωρῶντας τὴν παρὰ φύσιν σχέση ὡς **τὴ μεγαλύτερη ἁμαρτία. Ἡ κατὰ φύσιν ἔνωση γεννᾶ ζωὴ καὶ γιὰ τοὺς ἴδιους καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους.** Σχετικὴ μελέτη ἔχει γράψει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος²⁸, στὴν ὁποία γιὰ ἐξοικονόμηση χρόνου παραπέμπω, χωρὶς νὰ σχολιάσω περαιτέρω τὸ θέμα.

Τελικὰ, αὐτὸ πὺν ὀνομάζεται στὴ σύγχρονη κοινωνία **δικαίωμα, ἀγάπη, προσανατολισμός, ταυτότητα, ὑπερηφάνεια,** αὐτὸ τὸ ἴδιο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο **ἀτιμία, ἀσχημοσύνη, ἀκαθαρσία, μὴ καθῆκον,** ἀπὸ δὲ τὸν Χρυσόστομο **μανία, ὕβρις, ἀλλόκοτη λύσσα**²⁹. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴ φύση **προσβάλλει τὸν πυρῆνα τῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό,** δὲν μπορούμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε, ὅτι οἱ θέσεις αὐτὲς ἀντανακλοῦν τὶς ἠθικὲς ἀντιλήψεις τῆς τότε ἐποχῆς καὶ συνεπῶς θὰ μπορούσαν νὰ παραθεωρηθοῦν.

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος **«κατ' εἰκόνα τοῦ Τριδικοῦ Θεοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν».** Αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἔχει ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι **«ἡ ἀνάστασις τῆς πρὶν πεσοῦσης εἰκόνας»,** δηλαδὴ ἡ ἀνάδειξη τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας, τιμῆς καὶ δόξης. Ἀναφαίρετο στοιχεῖο σὲ αὐτὴν τὴν πορεία εἶναι ἡ ἠθικὴ κάθαρση πὺν κατορθώνεται μὲ τὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, ἡ ὁποία ἀναπόφευκτα περνᾶει ἀπὸ τὸν σεβασμὸ στοὺς φυσικοὺς ὄρους, στὴ φυσιολογία.

²⁸ Μάνης Χρυσόστομος: Ὁ ἱερός Χρυσόστομος περὶ τῆς ὁμοφυλοφιλίας (Συμβολὴ στὴν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος), 2024.

²⁹ Πάντα μὲν οὖν ἄτιμα τὰ πάθη μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρρένων μανία· καὶ γὰρ πάσχει ἐν τοῖς ἁμαρτήμασιν ἡ ψυχὴ μᾶλλον καὶ καταισχύνεται ἢ τὸ σῶμα ἐν τοῖς νοσήμασι... Πρὸς τὴν ἀλλόκοτον ταύτην λύσσαν ἐξώκειλαν... Ὅθεν καὶ συγγνώμης ἀπάσης εἰσὶν ἐκτὸς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν ὑβρίσαντες».

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία Ε', Ῥωμ. 1, 18-25, ΕΠΕ 16B, 406, σσ. 406-408)

Ἐπίσης, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικός, οἱ ψυχικὲς λειτουργίες πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἑναρμονίζονται μὲ τὴ φυσιολογία τοῦ σώματος. Κάθε παρέκκλιση ἀπὸ αὐτὸν τὸν κανόνα ἀποτελεῖ ἀσθένεια καὶ διαταραχὴ πού πρέπει νὰ θεραπευθεῖ. Γί' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ γνώση. Ἐὰν δὲ εἶναι ἐκουσίως προκλητὴ, τότε ἀποτελεῖ ἁμαρτία καὶ διαστροφή. Γί' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία. Ἡ ρήξη τῆς ἁρμονικῆς σχέσης ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς ἀποτέλεσμα ἐπιλεγμένης παρέμβασης ἀποσκοπεῖ στὴν ἀλλοίωση τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας καὶ ἀποτελεῖ βεβήλωση τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρώπινης φύσεως. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος πού ἡ Ἐκκλησία διὰ στόματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τὴν θεωρεῖ ἁμαρτία, ὅσο καὶ ἂν ὅλως ἀσύνετα τὴν ἀμνηστεύουν τὰ σημερινὰ ὑπουργικὰ στόματα. Ὅπως πολὺ εὐστοχα παρατηρεῖ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος, «τὸ παρὰ φύσιν δὲν καθίσταται κατὰ φύσιν μὲ νομικὲς διατάξεις» καὶ συμπληρώνουμε ἐμεῖς· καὶ ἡ ἁμαρτία δὲν ἀμνηστεύεται αὐθαιρέτως μὲ ἀνεύθυνες ὑπουργικὲς δηλώσεις.

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟΥ ΝΟΜΟΥ

Τὸ φαινόμενο τῆς νομικῆς θεσμοθέτησης τοῦ γάμου μεταξὺ δύο ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, δὲν ἔχει ρίζες στὴν ἱστορία, σὲ κανένα πολιτισμὸ καὶ σὲ καμμία θρησκεία, πουθενὰ δὲν τὸ συναντοῦμε. **Ποτὲ ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ συμβίωση δὲν χαρακτηρίσθηκε ὡς οἰκογένεια.** Οἱ κοινωνίες ὅμως λειτούργησαν, προχώρησαν, ἀναπτύχθηκαν, ἐξελίχθηκαν, δημιούργησαν πολιτισμὸ. Τὸ ἐπιχειρούμενο πείραμα, ἀντὶ νὰ λύσει προβλήματα, θὰ γεννήσει καὶ θὰ τὰ πολλαπλασιάσει.

(α) Τυχὸν ψήφιση τοῦ νόμου θὰ δημιουργήσει σύγχυση μεταξὺ τοῦ τι εἶναι φυσικὸ καὶ τι ὄχι, τι ἠθικὸ καὶ τι ἁμαρτία, τι οἰκογένεια καὶ τι συμβιωτικὴ ομάδα. Ἡ **ἀλλοίωση τῶν κοινωνικῶν ἠθῶν**, ὁ ἐθισμὸς στὸ ἐλκυστικὸ παράξενο καὶ ἀφύσικο, ἡ δημιουργία νέων στερεοτύπων, ὀδηγοῦν σὲ μιὰ νέα δῆθεν ἠθικὴ πού ἀντιβαίνει πλήρως στὴν ἠθικὴ τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἱστορίας, τῆς ἐλληνικῆς παράδοσός μας.

(β) Ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς ἰσότιμη νομικὰ πρὸς τὴν ἑτεροφυλία ἐμφανίζεται ὡς ἐναλλακτικὴ πρόταση ζωῆς στὰ νέα κυρίως άτομα.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐπιπλέον δημιουργεῖ σύγχυση ἀνάμεσα στὸ τί εἶναι κάποιος/α, στὸ πῶς νοιώθει καὶ στὸ τί μπορεῖ νὰ γίνεи. Ἐὰν ἡ ταυτότητα τοῦ ἀτόμου εἶναι ἐπιλέξιμη, τότε μπορεῖ νὰ δοκιμάσει, νὰ πειραματισθεῖ, μὲ πιθανότατα ἀθεράπευτες συνέπειες. Ἡ **ἀνθρώπινη ὄντολογία** μεταλλάσσεται καταστροφικά, ἀποκτᾷ προοπτικὴ ὑπαρκτικοῦ θανάτου. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἀπόλυτη εὐθύνη τῆς Κυβέρνησης.

(γ) Τὸ πρόβλημα γίνεται ἰδιαζόντως μεγάλο ὅταν μέσω τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τῆς σχετικῆς νομοθέτησης **ἐπιβάλλεται στὰ παιδιά μιὰ ἀγωγή** σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία παρουσιάζεται τὸ ἀφύσικο καὶ ὅπωςδήποτε μὴ ἐπιστημονικὰ τεκμηριωμένο καὶ ἐμπειρικὰ ἀποδεδειγμένο ὡς φυσικὸ καὶ κυρίως ὡς προοδευτικὸ, σύγχρονο, ἀπελευθερωτικὸ καὶ φυσικὰ ὡς ἐπιλέξιμο καὶ ἐπιθυμητό³⁰.

(δ) Ὅταν αὐτὸς ὁ τύπος ζωῆς καὶ οἰκογένειας προβάλλεται ὡς κάτι σύγχρονο, εὐκόλα μπορεῖ νὰ γίνεи μόδα καὶ ἀντὶ νὰ βοηθήσει κάποιους λίγους πού βρίσκονται σὲ αὐτὴν τὴν κατάσταση, νὰ **πολλαπλασιάσει ἐπικίνδυνα τὴν παρέκκλιση ἀπὸ τὴ φυσικὴ ὁδὸ καὶ ἐκτροπή**. Ἡ λάθος εἰκόνα δημιουργεῖ ἀσθένεια, ἡ ὁποία μεταδίδεται ταχύτατα, δεδομένου ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ ἔχουν τὴν τάση νὰ προβάλλουν τὸν τύπο τῆς ζωῆς τους ὡς πρότυπο δῆθεν ἀπελευθέρωσης, νὰ παρελαύνουν καμαρωτὰ καὶ μὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἔτσι νὰ δημιουργοῦν ἐθισμό καὶ ἐξοικείωση, μεταμορφώνοντας τὸ φαινόμενο σὲ κατάσταση, κάτω ἀπὸ τὰ χαμόγελα καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀπερισκέπτως νομοθετούντων.

(ε) Ὅπως πάλι ὑποστηρίζει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος, «ἡ διαίωνιση τῆς ἀνθρωπότητας ἔχει στηριχθεῖ στὴν ὑπαρξὴ δύο φύλων καὶ στὴν ἔνωσή τους. Ἀντίθετα, **ἕνας τέτοιος νόμος προσβάλλει τὴ δημιουργία...** Δὲν ἀποτελεῖ

³⁰ Βλ. Madoc Cairns, Scandinavian bishops speak out on sexuality and gender, 28 March 2023, THE TABLET, <https://www.thetablet.co.uk/news>

When a “view of human nature that abstracts from the embodied integrity of personhood, as if physical gender were accidental” is put forward, however, “we must dissent”. Further to this, “we protest when such a view is imposed on children as if it were not a daring hypothesis but a proven truth”.

κοινωνική πρόοδο αλλά σύγκρουση με τή φυσική τάξη, κατήφορο» (21.1.2024).

(στ) Η πιθανότητα αφού ψηφισθεί ο νόμος ως προτείνεται αργότερα να συμπεριλάβει και τήν προσφυγή σέ δυνατότητες πού παρέχουν οί σύγχρονες αναπαραγωγικές τεχνικές, ὅπως ή χρήση παρένθετης μητρότητας, ως παρατηρεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα σέ «σκανδαλώδη ὑποτίμηση τῆς γυναίκας ὡς ἐργαλείου τεκνοποιίας, στερημένης τοῦ μητρικοῦ της ρόλου καί τῆς συμμετοχῆς της σέ μιὰ ὀλοκληρωμένη οἰκογένεια. Αφαιρεῖ δικαιώματα καί ὑποτιμᾷ τήν ἀξία της».

(ζ) Ὁ γάμος δέν εἶναι δικαίωμα. Εἶναι θεσμός. Τόν προστατεύει τὸ Σύνταγμα ἐπειδὴ συντηρεῖ, ἀναπαράγει καί προάγει τὸ Ἔθνος. Ἀντίθετα, ή προπαγάνδα περὶ δικαιωμάτων καί ἰσότητος τῶν ὁμοφυλοφίλων στὸν γάμο καί ή τυχὸν ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου ὑπονομεύει τὸ Ἔθνος καί ὑπὸ τήν ἔννοια αὐτὴν λειτουργεῖ ἀντεθνικά. Οἱ δημογραφικὲς συνέπειες ἑνὸς τέτοιου νόμου φαντάζουν τρομακτικὲς, ἰδίως μάλιστα σέ μιὰ χρονικὴ συγκυρία σὰν τήν παροῦσα, ὅπου τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα ἀποτελεῖ τὸν μεγαλύτερο κίνδυνο καί χαρακτηρίζεται ὡς ἐφιάλτης, μάλιστα καί ἀπὸ ἐπίσημα βουλευτικὰ χεῖλη, τοῦ πρ. ὑπουργοῦ κ. Τάκη Θεοδωρικάκου³¹.

Τελικά, ή νομιμοποίηση τοῦ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου, στήν οὐσία καταστρέφει τὰ ὁμοφυλόφιλα ἄτομα, δημιουργεῖ σύγχυση στὰ φυσιολογικά, διχάζει τήν κοινωνία, προσβάλλει τή φύση. Ἐπιπλέον, ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας ἀπαξιώνεται, οἱ ἠθικὲς ἀξίες ἐκφυλίζονται, ὁ ἄνθρωπος εὐτελίζεται, ή δημογραφικὴ ἀπειλὴ κορυφώνεται, ή πίστη στὸν Θεὸ κλονίζεται, ή νέα γενιὰ αὐτοαμφισβητεῖται, ὁ πολιτισμὸς ὅπως τὸν γνωρίζουμε καταστρέφεται. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀντιδράσει ή Ἐκκλησία;

³¹ Τάκης Θεοδωρικάκος: Δέν ἔχουμε κανένα μέλλον ὡς χώρα χωρὶς τήν ἀντιμετώπιση τοῦ δημογραφικοῦ, Ὁμιλία στήν Ὀλομέλεια τῆς Βουλῆς, 15.12.2023.

ΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Δέν θά ἤθελα νὰ ἀσχοληθῶ στήν παροῦσα ὁμιλία μὲ τὴ νομικὴ διάσταση τοῦ θέματος. Τὸ Ἐγκύκλιο Σημείωμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὰ σχόλια καὶ οἱ εὐστοχες ἀναλυτικὲς παρεμβάσεις τῶν ἀδελφῶν Μητροπολιτῶν Λαρίσης, Πειραιῶς, Μάνης, καὶ Μεσσηνίας, ὅπως καὶ οἱ ἐπιστημονικὲς δημοσιεύσεις εἰδικῶν περὶ τὸ οἰκογενειακὸ καὶ ἀστικὸ δίκαιο νομικῶν, καθ. Ρόης Παντελίδου³², καθ. Γεωργίου Γεωργιάδη³³, ἐναργῶς παρουσιάζουν νομικὴ προσέγγιση ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ καταδεικνύουν μὲ σαφήνεια τὴ δυνατότητα νομικῶν διεξόδων, προκειμένου νὰ ρυθμισθοῦν ζητήματα, χωρὶς τὴν κατ' ἀνάγκην νομικὴ θεσμοθέτηση τοῦ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου.

Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἡ ἀδυναμία ἐξευρέσεως νομικῶν ρυθμίσεων, ἀλλὰ ἡ ἀνυπαρξία πολιτικῆς βουλήσεως.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ – ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

A. Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὑπάρχει μία βασικὴ ἀρχὴ ποὺ ἔχει τέσσερα μέρη ἀδιαπραγμάτευτης ἰσχύος. Τὰ φύλα:

1. Εἶναι **μόνον δύο**, δὲν ὑπάρχει κάτι ἄλλο διαφορετικὸ ἢ ἐνδιάμεσο, ὅπως ἐξυπνοεῖ ὁ ὅρος ΛΟΑΤΚΙ.
2. Εἶναι μεταξὺ τους διαφορετικά, ποὺ σημαίνει ὅτι ὑπάρχει **σαφὴς διάκριση** ἀνάμεσα στὰ δύο φύλα, ἢ ὁποῖα καὶ πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ διατηρεῖται. Ἡ ἀσάφεια δημιουργεῖ σύγχυση καὶ ἡ σύγχυση κρίση ταυτότητας.
3. Δὲν εἶναι μόνον διαφορετικά, ἀλλὰ εἶναι **κυρίως συμπληρωματικά**. Ἡ διαφορετικότητά τους δὲν ὑπάρχει ἀπλῶς γιὰ νὰ τὰ διακρίνει, ἀλλὰ ὄντας συμπληρωματικά, ὑπάρχει κυρίως

³² Παντελίδου, Ρόη, Ο γάμος ως ἔνωση δύο προσώπων διαφορετικοῦ φύλου, *ΤΟ ΒΗΜΑ*, Σα 15.1.2024

³³ Γεωργιάδης Γεώργιος, Περί «ισότητος στο οἰκογενειακὸ δίκαιο», Ποιο εἶναι λοιπὸν τὸ ὄριο στις ἐπιθυμίες των πολιτῶν; Εἰάν υιοθετήσουμε τὸ μοντέλο νομοθέτησης ποὺ προτείνεται, δὲν ὑπάρχει ὄριο, *Νομικὴ Βιβλιοθήκη*, 16.1.2024, <https://daily.nb.org/arthrografia/peri-isotitas-sto-oikogeneiako-dikaio>

για να ὑπηρετεῖ τὴν ἔνωσή τους. Ἡ σωματικὴ ἔνωση ἔχει διπλὸ σκοπὸ· τὴν ἀναπαραγωγὴ τῆς ζωῆς καὶ τὴν ψυχοσωματικὴ ὁλοκλήρωση τοῦ ἀγαπητικοῦ συνδέσμου. Γιὰ τὸν λόγο αὐτόν, δὲν ἀποτελεῖ πράξη ἀλλὰ ἱερὴ σχέση, ἡ ὁποία προφανῶς καὶ πρέπει νὰ εἶναι ψυχοσωματικὰ ἄρτια καὶ κατὰ φύσιν.

4. Ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ συνεπῶς ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ στηρίζεται στὴν **ἑτεροφυλικότητα**. Κάθε τι ποὺ ἀποδυναμώνει τὴ διάκριση τῶν φύλων εἶναι προσβολὴ τῆς ἱερότητας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Β. Ἐνα ἐπιχείρημα ποὺ συχνὰ ἀκούγεται εἶναι ὅτι ἐφόσον μεταξὺ δύο ἀνθρώπων ὑπάρχει ἀγάπη, ἡ ἀγάπη αὐτὴ πρέπει νὰ ἐκφρασθεῖ καὶ συνεπῶς δικαιῶνται νὰ συνάψουν σχέση γάμου, ἀκόμη καὶ δύο ἄτομα τοῦ ἰδίου φύλου, μιᾶς καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι ἡ διὰ τῆς ἀγάπης τελείωση. Εἶναι ὅμως ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη ἐξ ὀρισμοῦ γνήσια ἀγάπη, μάλιστα ἀνεξάρτητη τῶν φύλων;

Ἡ ἀγάπη ἔχει πολλὰ μορφές. Ἄλλη εἶναι ἡ ἀγάπη μεταξὺ ἀδελφῶν, ἄλλη μεταξὺ γνωστῶν καὶ φίλων, ἄλλη τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ ἀντιστρόφως, ἄλλη ἡ ἀγάπη πρὸς ὅλους, ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς, ποὺ ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ φυσικὴ σχέση στὶς παραπάνω περιπτώσεις μπορεῖ νὰ περιλαμβάνει σωματικὲς ἐκδηλώσεις ἀπλῆς ἐπαφῆς (ἐναγκαλισμοὺς καὶ διακριτικοὺς ἀσπασμούς), ἀλλὰ εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ σεξουαλικὲς ἐξάρσεις καὶ κινήσεις ἀμοιβαίας σωματικῆς ἐνώσεως. Δὲν ὀδηγεῖ σὲ γάμο. Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἡ ἀγάπη, ἐνῶ ἐκθειάζεται ὡς μείζων τῶν ἀρετῶν καὶ χρησιμοποιεῖται ὡς ρῆμα ἢ οὐσιαστικὸ 315 φορές, σὲ καμμία τῶν περιπτώσεων δὲν συνδέεται μὲ τὸ ἐρωτικὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖο ἀποκαλεῖται «ἐπιθυμία»³⁴.

Ἡ ἰδιομορφία τῆς ἐρωτικῆς ἔλξης εἶναι ὅτι ἀναπόφευκτα συνοδεύεται ἀπὸ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία, ἡ ὁποία βέβαια χαρακτηρίζεται ἀπὸ παρορμητισμὸ καὶ ἡδονικὸ αἶσθημα καὶ συνεπῶς τὸ ἐνδεχόμενον ἡ ἀγάπη νὰ νοθεύεται ἀπὸ ἀνελευθερία καὶ ἰδιοτέλεια

³⁴ «Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα εἰς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτήν ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν...», Ματθ. ε' 28.

είναι όρατό. Ός έκ τούτου ή σεξουαλική ίκανοποίηση δέν μπορεί νά αποτελεί άυτοσκοπό.

Αυτό άντισταθμίζεται, όταν ό σκοπός τής ένώσεως είναι νά δώσει ζωή σέ όλες της τες μορφές και όταν τά πάντα γίνονται ένώπιον του Θεού. Η άληθινή άγάπη «...είναι ή έν Θεώ κοινωνία τών ψυχών, όπως ή κοινωνία τών άγιών...»³⁵, είναι πάντοτε στο όνομα του Θεού, σεβόμενη ασφαλώς τά έργα Του, κορύφωση τών όποιών είναι ό άνθρωπος, όπως όμως Αυτός τον δημιούργησε. Η άγάπη προϋποθέτει **σεβασμό τής ανθρώπινης όντολογίας**, ότι «ό Θεός έποίησεν τον άνθρωπον κατ' εικόνα Θεού, άρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς»³⁶. Μέσα σέ αυτό τó πλαίσιο ή Έκκλησία κατανοεί τον γάμο και τον αναβιβάζει σέ μυστήριο. Ο γάμος πρέπει νά έχει τή δυνατότητα νά αναπαράγει τή ζωή.

Έάν ίσχυε ότι ή έρωτική έλξη είναι ή κατ' έξοχήν έκφραση τής άγάπης και ως έκ τούτου δικαιολογεί κάθε σχέση, τότε **θα μπορούσε νά δικαιολογηθεί και ή εύκολη έναλλαγή συντρόφων και έμμεσα ή μοιχεία, σίγουρα δέ ή πολυγαμία**. Ο έρωτας δέν είναι πάντοτε γνήσια άγάπη.

Γ. Η Κυβέρνηση ύποστηρίζει ότι αποτελεί ευθύνη της νά επιλύσει προβλήματα που άντιμετωπίζουν παιδιά τά όποια γεννιούνται έντός περιβάλλοντος όμοφυλοφιλικών συμβιώσεων. **Τά παιδιά όμως αυτά είναι έλάχιστα**, προέκυψαν έκτός τής πατρίδος μας και τó όλο πρόβλημα άφ' ένός μόν είναι εισαγόμενο, άφ' έτέρου δέ προκαλεί τεκτονικές αναστατώσεις στην κοινωνία μας, καθώς έρχεται σέ κάθετη άντίθεση με τον πολιτισμό, τήν κοινωνική ήθική και τις αρχές μας.

Δ. Τό πρόβλημα εμφανίζεται αρκετά δύσκολο, όχι έξ αίτίας τής άντικειμενικά ύφιστάμενης ανάγκης, που πρέπει κάπως νά ρυθμισθεί, αλλά λόγω τής έντονης φόρτισης που τó συνοδεύει. Η Κυβέρνηση θέλει νά τó επιβάλει με κάθε τρόπο. Γι' αυτό και μεθοδευμένα

³⁵ Όσία Γαβριλία (Παπαγιάννη), έπιστολή προς τον Έβραίο συγγραφέα Yehuda Hanegbi, Η Άσκητική τής άγάπης, σ. 414.

³⁶ Γεν. α' 27.

προβάλλει μία σχετική ιδεολογία που προφασίζεται και ήθικους λόγους, όπως την προάσπιση ατομικών δικαιωμάτων, τα οποία γίνονται διεθνώς αποδεκτά. Κάθε ένας που δεν αποδέχεται τη μεθόδευση και αντιδρά στην επιβολή των μέτρων στιγματίζεται ως αντιδραστικός. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να παρουσιάζεται ή Κυβέρνηση ως ήθικα ευαίσθητη και ή Έκκλησία ως έθελοτυφλούσα έναντι των δήθεν πειστικών προβλημάτων των δύστυχων αυτών παιδιών.

Ε. Τελικά, απευθυνόμαστε σε μία κοινωνία, κυρίως νέων, οι οποίοι αντιδρώντας έντονα στα παραδοσιακά στερεότυπα, **τὰ ἔχουν αντικαταστήσει με ἄλλα στερεότυπα** και προκαταλήψεις υπό το κάλυμμα της πολιτικής ορθότητας. Πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν μᾶς καταλαβαίνουν.

Αυτό, παρά το ότι δυσκολεύει την επικοινωνία μας, δεν μᾶς ἐμποδίζει, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ μιλήσουμε με σωστό τρόπο, με λογική επιχειρηματολογία, τεκμηριωμένα, με κατανόηση, με εὐγένεια, με ἔμπνευση, με πληρότητα χριστιανικοῦ ἠθους και φρονήματος, ἀλλὰ και με μαχητικότητα. Ὁ λόγος μας ως Ἐκκλησίας πρέπει νὰ εἶναι προφητικός, ανεξάρτητα ἀπὸ ἐὰν μᾶς ἀποδέχονται ἢ ὄχι. Οἱ προφήτες δὲν εἰσακούσθηκαν, μᾶλλον ἐδιώχθησαν. Ὅμως ὅλοι ἐπιβεβαιώθηκαν.

ΣΤ. Πρόταση μας δὲν εἶναι νὰ ἐγκαταλειφθοῦν τὰ παιδιά στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ νὰ βρεθοῦν λύσεις που νὰ μὴν προσβάλλουν τὸν θεσμό τῆς οἰκογένειας και τοῦ γάμου. Τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχουν λύσεις και δυνατότητα νομικῶν ρυθμίσεων πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση, οὔτε και ἡ ἔλλειψη ἐπιχειρημάτων ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ πλευρά. Τὸ πρόβλημα ἀναδεικνύεται και μεγενθύνεται ἀπὸ τὴν ἔλλειψη πολιτικῆς βούλησης και τὴν πληθώρα παραπλανητικῶν δικαιολογιῶν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Κυβέρνησης.

Γιὰ παράδειγμα ἡ Κυβέρνηση ἐπιμένει στὴ λεγόμενη τεκνοθεσία αὐτῶν τῶν παιδιῶν. Εἶναι ὅμως τόσα λίγα τὰ παιδιά ὁμοφυλόφιλων και πολὺ λιγότερα αὐτὰ που ἐνδεχομένως θὰ ὀρφανέψουν. Ἡ ἄποψη που ἐξέφρασε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὅτι τὰ παιδιά

δὲν εἶναι «κατοικίδια ζῶα συντροφιάς» ἢ «ἀξεσουάρ» δὲν εἶναι ἀστεῖο λογοπαίγνιο. Σύμφωνα μὲ ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ἑργασίας³⁷ τὸ 2021 ὑπῆρχαν 73 διαθέσιμα παιδιὰ πρὸς υἰοθεσία καὶ ἐκκρεμοῦσαν 825 αἰτήσεις γιὰ υἰοθεσία. Συνεπῶς δὲν ἔχουμε παιδιὰ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχουν οἰκογένειες νὰ τὰ υἰοθετήσουν. Δυστυχῶς, τὸ ἐπιχείρημα τῶν παιδιῶν τὰ ἐργαλειοποιεῖ καὶ ἐμποδίζει νὰ διακρίνουμε τὴν ἀλήθεια.

Ἐκτὸς τούτου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος «Τὰ ἑτερόφυλα ζευγάρια γιὰ νὰ υἰοθετήσουν παιδιὰ περνοῦν ἀπὸ ψυχολογικὴ εξέταση. Αὐτὸ δὲν σημαίνει κάτι; Δὲν βλέπουν ὅτι ἐπιστημονικὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ υἰοθεσία μεταξὺ ὁμόφυλων ζευγαριῶν; ἀφήνω τὸν κοινωνικὸ ἀντίκτυπο στὴν ἄκρη...».

Ζ. Τὸ πρόβλημα τῶν παιδιῶν ποὺ μεγαλώνουν σὲ τέτοιο περιβάλλον εἶναι μεγαλύτερο ποὺ γεννήθηκαν ἀπὸ ὅταν καὶ ἂν ὀρφανεύσουν. Τοῦτο, διότι δὲν εἶναι ὅτι δὲν ἔχουν πατέρα ἢ μητέρα, ἀλλὰ ὅτι ἔχουν ἀντὶ γιὰ μητέρα πατέρα καὶ ἀντὶ γιὰ πατέρα μητέρα. Ἡ σύγχυση εἶναι προφανής. **Ἡ μονογονεϊκὴ οἰκογένεια προκαλεῖ στέρηση ἀλλὰ ὄχι σύγχυση. Ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ προξενεῖ καὶ τὰ δύο.**

Παρὰ ταῦτα, τὸ θέμα δὲν εἶναι τόσο ἡ τεκνοθεσία, ἀφοῦ πρὸς τὸ παρὸν ἀφορᾷ ἐλάχιστα παιδιὰ. Αὐτὰ δὲ ποὺ ἐνδεχομένως θὰ χάσουν τὴ φυσικὴ ἢ τὴ νόμιμη μητέρα τους καὶ πρέπει κάποιος νὰ τὰ ἀναδεχθεῖ εἶναι ἐλάχιστα.

Τὸ θέμα εἶναι κυρίως ὁ γάμος. Αὐτὸς θὰ αὐξήσει καὶ τὶς παρὰ φύσιν αὐτὲς σχέσεις, θὰ αὐξήσει τὰ ἄτομα ποὺ ἐμφανίζονται μὲ σύγχυση ταυτότητος φύλου καὶ θὰ αὐξήσει τὸν ἀριθμὸ τῶν δύστυχων αὐτῶν παιδιῶν ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπὸ τέτοιες ἀφύσικες συνθήκες. Μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς ὀρφάνιας, ὅτι τὸ παιδί θὰ χάσει τὸν βιολογικὸ του γονέα, εἶναι ὅτι μεγαλώνει ἀφύσικα μὲ δυὸ γονεῖς τοῦ ἴδιου φύλου. Πρέπει πάση θυσίᾳ νὰ προληθοῦν οἱ γεννήσεις

³⁷ <https://ypergasias.gov.gr/proti-dimosiefsi-dedomenon-gia-tis-yiothesies-kai-tis-anadochesstin-ellada-1o-trimino-2021/>

τέτοιων παιδιῶν. **Καὶ ἀντὶ αὐτὸ νὰ ἐπιδιώξει ὁ νόμος, ἐπιτυγχάνει τὸ ἀντίθετο.**

Η. Τελικά, ὑπάρχει τὸ ἐξῆς παράδοξο. Αὐτὸ πού μέχρι τώρα γνωρίζαμε ἀπὸ τὴν Κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ ἦταν ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὴν οἰκογένεια, τὸν γάμο, τὰ παιδιά, τοὺς θεσμούς, τὴν Ἐκκλησία. Καὶ τώρα ζητοῦν τὴν προστασία τοῦ Κράτους γι' αὐτὰ πού ἡ ἰδεολογία καὶ ἡ πρακτικὴ τους πολεμοῦσε. Δὲν τὰ ζητοῦν ἐπειδὴ ἄλλαξαν γνώμη, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ παραμορφώσουν κατὰ τὸ δοκοῦν. Καὶ ἡ Κυβέρνηση συναινεῖ καὶ ἐξαγγέλλει... τὸ θαῦμα! Ἡ κραυγὴ ἀπορίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τῶν Γαλατῶν, ἐκράζεται καὶ ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ τὴν ἀνεξήγητη ἐπιμονὴ καὶ στάση τῆς Κυβέρνησης: «**ὦ ἀνόητοι κυβερνήτες μας, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι**»³⁸!

Θ. Ὁ Πρωθυπουργὸς ὁμολόγησε δημόσια ὅτι ἡ ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου ἐπαφίεται στὴ συνείδηση τῶν βουλευτῶν καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν δὲν θέτει θέμα κομματικῆς πειθαρχίας. Θέμα συνείδησης ὅμως, σημαίνει ὅτι εἶναι ἀξιακὸ καὶ ἰδεολογικό. Στὴν πράξη αὐτὸ πού βλέπουμε προκλητικῶς νὰ προτάσσεται τῆς ἠθικῆς συνείδησης εἶναι ἡ πολιτικὴ συνείδηση, δηλαδή ἡ ἀνάγκη διατήρησης τῆς ἐνότητας τῆς παράταξης. Ἄν εἶναι δυνατόν!

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία τὸ θέμα δὲν εἶναι ἡ προστασία τῆς δικῆς της τυπικῆς παράδοσης (ἔτσι ἔμαθε νὰ λέει καὶ νὰ κάνει), ἀλλὰ τῆς βαθειᾶς συνείδησης τῆς πίστεως. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν οὔτε πιέσεις ἄνωθεν ἀσκοῦνται στοὺς Μητροπολίτες, οὔτε ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία χρειάζεται, οὔτε διαρροὲς ὑπάρχουν, οὔτε ἡ ὁμοφωνία κινδυνεύει, οὔτε βέβαια ὀργανωμένα «φροντιστήρια» γίνονται. **Μακάρι τὰ μέλη τῆς Κυβέρνησης νὰ εἶχαν λίγη ἀπὸ τὴν ἐλευθερία συνείδησης τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας μας!** Πόσο διαφορετικὸ θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα! Πόση διαφορετικὴ ἡ κοινωνία!

Τὸ ὅλο θέμα εἶναι θέμα κοινῆς λογικῆς καὶ προσωπικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς. Ἐξ αὐτοῦ πηγάζει καὶ ἡ ποιμαντικὴ μας εὐθύνη καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ λόγου. Ἡ Ἐκκλησία ἀσφαλῶς καὶ δὲν νομοθετεῖ. Οὔτε

³⁸ Γαλ. γ' 1.

καὶ θὰ ἤθελε. Ἐχει τοὺς νόμους τῆς καὶ εἶναι διαχρονικοί, αἰώνιοι καὶ θεόδοτοι. Δὲν νομοθετεῖ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν φέρει εὐθύνη. **Φέρει ὅμως βαρύτερη εὐθύνη μόνον ἂν σιωπήσει.** Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνει. Πρέπει νὰ φωνάξει καὶ δυνατά.

I. Ὅπως ὑπαινίχθην προηγουμένως, ἡ στάση τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζεται ὡς ἀφιλόδοξη καὶ ἀνάληπτη ἔναντι τῶν δῆθεν πιεστικῶν προβλημάτων τῶν δύστυχων αὐτῶν ομάδων καὶ ὡς ἐντελῶς ἀσυνεπῆς ἔναντι τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας τῆς περὶ ἀγάπης.

Παίρνω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν κατακλεῖδα τῆς ὑπέροχης, ἐμπεριστατωμένης, συστηματικῆς καὶ περιεκτικῆς παρέμβασης τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γουμένισσης κ. Δημητρίου, ποὺ βιωματικά ἐκφράζει τὸ πῶς ζεῖ ἡ Ἐκκλησία τὴν πρόκληση τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοῦ μίσους ἔναντι τῆς ἁμαρτίας, τὸ ὁποῖο καὶ παραθέτω:

*«**Ἡ Ἐκκλησία ΑΠΟΔΕΧΕΤΑΙ** τοὺς μετανοιωμένους γιὰ κάθε πάθος, γιὰ κάθε πτώση. ΔΕΝ στιγματίζει. ΔΕΝ στοχοποιεῖ. ΔΕΝ καταδικάζει. ΟΜΩΣ, ΔΕΝ συμβιβάζεται μὲ τὴν παθολογία. Υἱοθετεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν προοπτικὴ τῆς μετάνοιας, τῆς ὄντολογικῆς φυσικότητας καὶ κυρίως τῆς σωτηρίας. ΔΕΝ νιοθετεῖ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ συμβιβασμὸς θὰ ἦταν σὰν ὁ γιατρὸς νὰ ὀνοματίσει τὸν καρκίνο ὅτι εἶναι φυσιολογικὴ κατάσταση ὑγείας... Ὁ Θεὸς ἔσωσε τὴν πόρνη, τὸν ληστή, τὸν τελῶνη, τὸν ἄσωτο νιό, σὰν ἀνθρώπους, ὄχι σὰν παθιασμένους ἀνθρώπους... ΔΕΝ γίνεται λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία —ὡς σῶμα Χριστοῦ— νὰ ἐνεργεῖ διαφορετικά. **ΔΕΝ εἶναι χῶρος πανδημίας τῶν παθῶν**».*

ΣΧΟΛΙΟ ΣΤΟΥΣ ΧΕΙΡΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

A. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ πίεση ποὺ ἀσκεῖται μὲ τὴν πανδημία τῆς ἐμφυλῆς ιδεολογίας εἶναι τεράστια σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο. Μὲ ὅλη αὐτὴ τὴν προπαγανδιστικὴ διάχυση τῆς σχετικῆς πληροφορίας οὔτε νὰ ξεχωρίσει ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ ψέμμα εἶναι ἐφικτό, οὔτε νὰ σκεφθεῖ κανεὶς καὶ νὰ κρίνει ἐλεύθερα εἶναι δυνατό, οὔτε καὶ οἱ κυβερνήσεις

να αξιολογήσουν και να αποφασίσουν ανεπηρέαστες είναι εύκολο. **Η πίεση τῆς περιορέουσας ἀτμόσφαιρας εἶναι ἀσφυκτική**, τόσο πού προκειμένου να προχωρήσουν οἱ κυβερνήσεις σὲ κάποιες νομοθετικὲς ρυθμίσεις καὶ προσαρμογὲς δὲν χρειάζονται ὁδηγίες ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση. Ἡ πίεση τῶν συνθηκῶν ἀρκεῖ.

Συνεπῶς, δὲν εἶναι εύκολο ὑπὸ τις παρούσες συνθήκες ἡ Κυβέρνηση νὰ ταυτίσει τις ἐπιλογές της μὲ τις ἀρχές τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ὅμως ἐπιβεβλημένο νὰ σεβαστεῖ τὴν ἰδιοπροσωπία τοῦ λαοῦ μας, τὴν ἱστορία, τις παραδόσεις, τὸν πολιτισμὸ μας, τὴν Ἐκκλησία. Δὲν τὸ κάνει. Ἐδῶ εἶναι τὸ πρόβλημα. Οἱ κυβερνήσεις πού ἔχει ἀνάγκη ὁ τόπος δὲν εἶναι γιὰ τὰ εύκολα, εἶναι γιὰ τὰ δύσκολα, ἀλλὰ ἀληθινὰ καὶ συνετά.

Β. Τὸ ἐρώτημα πού αἰωρεῖται ἀναπάντητο εἶναι τελικὰ, **ποιός ὁ λόγος αὐτῆς τῆς ἀπόφασης;** Ποιὰ ἢ ἀνάγκη; πόσους ἀφορᾶ ἄμεσα; Πόσες τελικὰ εἶναι αὐτὲς οἱ περιπτώσεις πού χρῆζουν νομοθετικὴ θεραπεία; Γιατί τόση σπουδή;

Θὰ μπορούσαν ἐνδεχομένως οἱ κυβερνητικοὶ νὰ προχωρήσουν ἀνεχόμενοι τὴν κατάσταση, συρόμενοι σὲ λύσεις πού κάπως τοὺς ἐπιβάλλονται ἢ καὶ νὰ περιμένουν. Ἀντίθετα, αὐτοὶ διακηρύσσουν τὴν πολιτικὴ τους μὲ ἐνθουσιασμό. Βιάζονται. Ἐχουν στρατηγικὸ σχεδιασμὸ καὶ καυχῶνται.

Γ. Τὸ πρόβλημα λοιπὸν δὲν εἶναι ὅτι ψηφίζουν τὸ νομοσχέδιο, ἀλλὰ ὅτι τὸ ὑποστηρίζουν καὶ τὸ προβάλλουν ὡς πρόοδο. Εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ συνείδηση τῶν βουλευτῶν τους, τὴν ὁποία ἐπικαλοῦνται, εἶναι ἀντίθετη, προχωροῦν μὲ κάθε μέσο βιάζοντάς της. Εἶναι ὅτι οἱ δύο-τρεῖς μὴ θεσμικοὶ σύμβουλοι τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐπιβάλλουν τις ἐπιλογές τους στὴν πλειοψηφία τῶν ἐκλεγμένων ἀπὸ τὸν λαὸ βουλευτῶν τῆς Κυβέρνησης. Εἶναι ὅτι ἡ Κυβέρνηση μᾶς λέει τι εἶναι καὶ τι δὲν εἶναι ἁμαρτία, καταργῶντας στὴν οὐσία τὴν Ἐκκλησία, ἐνῶ στὰ λόγια διακηρύσσει ὅτι τὴ σέβεται. Αὐτὸ πού ἡ Ἐκκλησία ὡς ἀρμόδια μπορεῖ νὰ πεῖ εἶναι ὅτι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία αὐτῶν πού ἔχουν τὸ πρόβλημα εἶναι ἡ ἁμαρτία αὐτῶν πού τὸ δημιουργοῦν νομοθετῶντάς το καὶ τὸ

πολλαπλασιάζουν. **Κάτι παραπάνω γνωρίζει για τὸ τι εἶναι ἁμαρτία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπὸ τὸν Κυβερνητικὸ Ἐκπρόσωπο!**

Δ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ σὲ αὐτὸ πού πρόσφατα δήλωσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἰερώνυμος ὅτι «ὅποιος ἀψηφᾷ τὶς παρακαταθῆκες τῆς Ἐκκλησίας κάνει κακὸ στὴν κοινωνία». Αὐτὸ γιατί ἡ Ἐκκλησία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς θείας χάριτος, **ἔχει καὶ τὴν μακροχρόνια ἐμπειρία τῆς ζωῆς, μάλιστα, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ πῶ, πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐμπειρία τῆς κάθε Κυβέρνησης, πού ἐνῶ εἶναι προσωρινή καυχᾶται ὅτι ἡ ὀπτική της εἶναι ἀναγκαστικὰ εὐρύτερη. Εἶναι ἀπλό. Κάνουν λάθος. Εἶναι ἀναγκαστικὰ ἀσύγκριτα στενότερη, μυωπική. Γιατί, ἐνῶ νομοθετοῦν, ἀγνοοῦν τὸν ἄνθρωπο. Δείχνουν νὰ μὴν τὸν σέβονται.**

Ε. Ἀντιθετα, ἡ διαχρονικὴ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι νὰ ἀναδεικνύει καὶ νὰ προστατεύει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία βασίζεται στὴν ἠθική καὶ αὐτὴ στοὺς φυσικοὺς ὅρους. **Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Πανεπιστήμιο ἀνθρωπολογίας.** Ἕνα ξεφύλλισμα τοῦ Εὐαγγελίου, μιὰ ματιὰ στὴ Φιλοκαλία, λίγες σελίδες ἀπὸ τὰ συναξάρια, ἀρκοῦν νὰ τὸ ἀντιληφθεῖ κανεὶς. Ἡ πολιτεία ἔχει εὐθύνη κυρίως νὰ προστατεύσει τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου. **Ὅταν καταρρέει ἡ ἀξία καταργεῖται καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια.** Καὶ τότε ἀποτυγχάνει ἡ Κυβερνητικὴ πολιτικὴ καὶ τὴν πληρώνει ἡ κοινωνία.

ΚΑΤΑΛΗΚΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Α. Σὲ τελικὴ ἀνάλυση τὸ θέμα εἶναι ψυχοκοινωνικὸ καὶ τὸ ὅλο πρόβλημα ξεκινάει ἀπὸ τὸ ὅτι ἀποξενώνεται ἡ σεξουαλικότητα ἀπὸ τὴν βιολογικὴ ταυτότητα καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ταυτίζεται ἡ ἀγάπη μὲ τὴν σεξουαλικὴ ἔλξη. Ἡ ἐπικρατοῦσα τάση εἶναι νὰ ὑποταχθεῖ ἀκόμη καὶ ἡ φυσιολογία στὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα», τὸ τι εἶναι ἓνας ἄνθρωπος στὸ πῶς θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἢ στὸ πῶς θέλουμε νὰ τὸν καταστήσουμε. Τὴν ἀρχὴ τῆς **συμπληρωματικότητας** τὴν ἀντικατέστησε τὸ δόγμα τῆς **συμπεριληπτικότητας** καὶ τὴν ἀξία τῆς ἐλευθερίας ὁ νόμος τοῦ δικαιοματισμοῦ.

Β. Αντί ή σύγχρονη κοινωνική αντίληψη να προσπαθεῖ να δικαιολογήσει τὰ πάντα καὶ ἔνοχα να ὑποστηρίζει τὸ φαινόμενο αὐτῆς τῆς ψυχοσωματικῆς δυσαρμονίας ἢ νομικὰ να δώσει διέξοδο σὲ κάθε ἀφύσικη, ἀλόγιστη καὶ νοσηρὴ ἐπιθυμία ἢ καὶ να ἀναπτύξει ἀντίστοιχες τεχνολογίες, θὰ ἔπρεπε φιλόφρονα να τὸ ἀναγνωρίσει ὡς πρόβλημα καὶ να **ἀγωνιστεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα πὺ διαθέτει, πνευματικά, ψυχολογικά, να τὸ θεραπεύσει,** ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦν να μποροῦν να βοηθηθοῦν. Ὅταν ἡ ψυχὴ δὲν ἐναρμονίζεται μὲ τὸ σῶμα, τότε ἡ ψυχιατρικὴ ἀντί, ἀποκλείοντας τὴν παρέκκλιση ἀπὸ τὴ φυσικὴ ὁδὸ ὡς ψυχικὴ διαταραχὴ, να καταθέσει τὰ ὄπλα, θὰ ἔπρεπε να τὰ ἀξιοποιήσει. Καὶ ἀντί να ποινικοποιηθοῦν οἱ «θεραπείες μεταστροφῆς», θὰ ἔπρεπε να ἀναπτυχθοῦν **θεραπείες ἐπιστροφῆς** σὲ αὐτὸ πὺ ὁ κάθε ἄνθρωπος στὴ φύση του εἶναι, ἀλλὰ δυστυχῶς κάποιοι δυσκολεύονται να βιώσουν.

Γ. Ἀπὸ τότε πὺ ἡ ψυχιατρικὴ διέγραψε τὴν ὁμοφυλοφιλία ἀπὸ τὴ λίστα τῶν ψυχικῶν διαταραχῶν, παραιτήθηκε ἀπὸ τὴ σχετικὴ ἔρευνα καὶ ἔμειναν τὰ δύστυχα αὐτὰ ἄτομα ἀβοήθητα μὲ μοναδικὴ συντροφιά τὴν ἐλπίδα σὲ μιὰ βολικὴ νομοθεσία καὶ τὴ διεκδίκηση δικαιωμάτων μὲ παρελάσεις αὐτοεξευτελισμοῦ καὶ ντροπῆς.

Τὸ μεγαλύτερο λάθος μας ὡς Ἐκκλησίας θὰ ἦταν να δεχθοῦμε ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ πράξη, ἐκτὸς ἀπὸ ψυχικὴ διαταραχὴ, δὲν εἶναι καὶ ἁμαρτία. Τὰ πρόσωπα αὐτά, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τῆς ψυχιατρικῆς θεραπείας, θὰ εἶχαν χάσει ὀριστικὰ καὶ τὴ σωτήρια διάθεση μετανοίας καὶ τὴν ἀναζήτησι τῆς παρηγορίας τοῦ θείου ἐλέους γιὰ τὶς δικές τους ἐκτροπές. Ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι μιὰ ἀσθένεια πὺ τὴ γέννησε ἡ διάχυτὴ κοινωνικὴ ἁμαρτία καὶ μπορεῖ ἀσφαλῶς να τὴ θεραπεύσει ἡ Ἐκκλησία. Μαζὶ μὲ ὅλες τὶς μεγάλες δικές μας ἁμαρτίες, μπορεῖ να ἀγκαλιάσει θεραπευτικὰ καὶ αὐτήν.

Δ. Τελικά, ἡ ἐξίσωση τοῦ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου μὲ τὸν ἱερό θεσμό τοῦ γάμου, ὅπως τὸν γνωρίζει ἡ ἀνθρώπινὴ φύση καὶ τὸν ἀναγνωρίζει ἡ Ἐκκλησία, θὰ μονιμοποιήσει τὴν παρὰ φύσιν ἐκτροπὴ, θὰ συμβάλει στὴν μετάδοσι καὶ τὸν πολλαπλασιασμό της μὲ καταστροφικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἀνθρώπινὴ ζωὴ καὶ τὴν

κοινωνία. Καὶ τὴν αἰτία τῆς δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν ψάξουμε σὲ νευροφυσιολογικὰ αἷτια.

Ἡ κρίση εἶναι πνευματικὴ. Καὶ δυστυχῶς πολὺ βαθειά.

Ἡ εὐθύνη μας ὡς Ἐκκλησίας νὰ καταδείξουμε τὸ πρόβλημα καὶ νὰ ἀντιδράσουμε εἶναι μεγάλη. Ἡ ἀντίδρασή μας πρέπει νὰ εἶναι δυναμικὴ. Ἀπλᾶ πρέπει νὰ εἴμαστε καὶ προσεκτικοί. Ὁ λόγος μας πρέπει νὰ συνδυάζει τὴν **προφητικὴ δύναμη** τῆς αἰώνιας καὶ σώζουσας ἀλήθειας μὲ τὴ διακριτικὴ κατανόηση τῆς πραγματικότητας καὶ τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρώπινης φύσεως.